

Hồi Thứ Hai

Tân niên khai sanh ý
Công tử lộng quần ma

Đầu năm, Toàn Phong tiêu cục khai trương vào ngày mừng sáu. Ngay sáng hôm ấy, chỉ có gia nhân của Hoàng đại tài chủ mang thiệp đến mời dự cuộc đấu thầu thương vụ vận chuyển năm trăm bộ lông cáo Thiên Sơn đi Hàng Châu. Lông cáo tuyết còn quý hiếm hơn nhân sâm, chủ yếu để bán cho bọn Tây Dương.

Gã gia nhân nhà họ Hoàng được lì xì nén bạc mười lượng liền hoan hỉ tiết lộ thêm :

– Bẩm Tổng tiêu đầu! Tuy quý cục nổi tiếng hơn xưa nhưng hai tiêu cục kia đã mời thêm đại cao thủ, quyết không bỏ qua mối hàng này.

Gã về rồi, Bạch Dũng Kiệt lập tức cho gọi Phàn Cao Cương và Dao Quang đến bàn bạc. Bạch lão hỏi trưởng tử :

– Quang nhi! Con có quen biết với anh em hắc đạo Hàng Châu hay không?

Dao Quang tư lự :

– Bẩm phụ thân! Gần Thái Hồ trên đất Giang Tô có một tổ chức cường đạo tên gọi là Khôi Thử hội, là kinh địch của phe Hắc Yến Tử. Tuy nhiên, nếu chúng ta chuẩn bị kế hoạch chu đáo thì cũng chẳng có gì đáng ngại! Lần này hài nhi sẽ cho Hoắc Thái tháp tùng bảo vệ tiêu xa.

Bạch Tiêu Đầu mừng rỡ :

– Hay lắm! Nếu được Tà Kiếm hỗ trợ thì lão phu rất yên tâm.

Lão bèn rủ chàng và họ Phàn đi sang Hoàng gia trang. Hai tiêu cục Phi Long và Bạch Hổ đã có mặt trước.

Là đối thủ cạnh tranh trong nghề nên các tiêu cục chẳng ưa gì nhau, song ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thân thiện để tỏ mình có độ lượng của bậc trượng phu!

Phi Long Dao Giang Hải Chí cười ha hả :

– Toàn Phong tiêu cục chắc là chưa kịp xài hết ngàn lượng vàng tiêu phí chuyển trước, mong Bạch tổng tiêu đầu nhường chuyển này cho anh em Phi Long kiếm miếng cháo cầm hơi!

Bạch Dũng Kiệt cười mát :

– Món cháo hôm nay không phải dễ nuốt đâu! Không chừng lát nữa chính các hạ sẽ chê đấy!

Hoàng trang chủ nghiêm nghị cắt ngang cuộc đối thoại :

– Mời Bạch tổng tiêu đầu an tọa, cùng Hoàng gia trang uống chén rượu khai trương, và bàn bạc chuyện sanh ý.

Phe Toàn Phong tiêu cục vào bàn. Dao Quang ngấm ngấm quan sát phe đối phương. Mỗi tiêu cục một bàn riêng nên rất dễ phân biệt. Chàng không thông thuộc giới võ lâm phương Bắc nên nhờ Tỏa Vân Dao Phàn Cao Cương chỉ giáo. Họ Phàn hạ giọng :

– Hai lão đạo sĩ ngồi cạnh Phi Long Dao là Nam Đài song tiên, thanh danh lừng lẫy đất Sơn Tây. Còn ba hán tử mặt tròn ngồi bên bàn Bạch Hồ tiêu cục là anh em nhà họ Lỗ, nổi tiếng Cổ thị tam hùng. Năm người ấy đều là khách mời của hai tiêu cục kia. Xem ra, chúng ta khó tranh nổi mối này rồi.

Dao Quang mỉm cười :

– Nếu đáng tranh thì cứ tranh. Phải xem tiêu phí thế nào đã.

Hoàng trang chủ nâng chén mời mọi người. Chờ khách lững dạ lão mới hắng giọng bàn đến chuyện làm ăn :

– Kính chào tam vị Tổng tiêu đầu! Trị giá của chuyến hàng lông cáo này chỉ đáng tám ngàn lượng vàng. Nhưng nếu hàng không giao đúng hẹn, lão phu sẽ mất hẳn mối Hàng Châu, thiệt hại mỗi năm hơn vạn lượng. Do vậy, giá bảo đảm cho năm trăm bộ lông cáo này sẽ là hai vạn lượng vàng. Lão phu thận trọng như vậy vì đã bị Khôi Thử hội đất Giang Tô cướp mất hai chuyến hàng từ Tịnh Châu xuống phía nam. Tam vị hãy suy nghĩ cho kỹ rồi cho biết giá cả của mỗi tiêu cục.

Nghe xong Dao Quang thì thầm với phụ thân. Bạch Dũng Kiệt liền ra tiếng :

– Lúc này Giang lão đệ có ngỏ ý muốn nhận thương vụ này, giờ cứ việc đưa trước. Lão phu hứa sẽ đòi giá cao hơn.

Bạch Hồ Thương Nhượng Sào Nam cười nhạt, cướp lời :

– Té ra Bạch huynh sợ Khôi Thử hội nên muốn rút lui!

Lão nhỏ hơn Bạch Dũng Kiệt ba tuổi, thân hình rắn chắc, lực lưỡng, râu ria rậm rạp trông rất oai phong. Họ Nhượng quay sang nói với Hoàng tài chủ :

– Bạch Hồ tiêu cục đề nghị tiêu phí một ngàn năm trăm lượng!

Phi Long Dao thấy giá quá thấp cũng phải cắn răng hạ một bậc :

– Phi Long tiêu cục chỉ xin ngàn ba.

Nhượng Sào Nam gần giọng :

– Bạch Hồ một ngàn.

Phi Long Dao thở dài bỏ cuộc vì lão đã phải bỏ ra trăm lượng để mời Nam Đài song tiên. Hoàng tài chủ mỉm cười, hỏi Bạch Dũng Kiệt :

– Còn Toàn Phong tiêu cục thì sao?

Bạch lão thần nhiên nói :

– Hai tiêu cục kia không biết lai lịch của Khôi Thử hội chủ nên mới nhận lãnh với giá rẻ mạt, và chắc chắn sẽ tán gia bại sản. Còn Toàn Phong tiêu cục thì chỉ làm với giá sáu ngàn lượng vàng.

Hoàng tài chủ biến sắc :

– Giá chuyến hàng này chỉ tám ngàn lượng, chẳng lẽ lão phu phải chịu lỗ vốn?

Bạch Dũng Kiệt cười khanh khách :

– Nhưng nếu hàng không đến nơi thì Trang chủ còn lỗ nặng hơn nhiều. Thuyền của bọn Hà Lan ra khơi rất đúng hẹn và không bao giờ làm ăn với tấc hạ nữa.

Bạch Hồ Thương hối hận vì đã lỡ đưa đầu vào thông lọng, liền hạ mình :

– Bạch lão huynh! Lai lịch Khôi Thử hội chủ thế nào?

Bạch Dũng Kiệt thở dài :

– Miêu Diện Nhân Ma Khưu Trường Thán!

Ác danh của lão ma đầu này dọa khiếp võ lâm mấy chục năm nay nên mọi người đều lạnh gáy. Lão biệt tăm đã mười năm khiến võ lâm thờ phào nhẹ nhõm. Ai ngờ lão lại dựng nên Khôi Thử hội, hùng cứ Thái Hồ. Nhượng Sào Nam tái mặt :

– Bạch lão huynh không hù dọa tiểu đệ đấy chứ?

– Không tin người cứ hỏi Hoàng tài chủ sẽ rõ.

Chỉ cần nhìn sắc diện thiếu não của họ Hoàng là biết ngay rằng Bạch lão nói không sai. Bạch Hồ Thương then thùng nói :

– Nếu đúng là Khưu lão quỷ thì Bạch Hồ tiêu cục xin rút lui.

Hoàng tài chủ cắn răng hỏi :

– Lão phu chấp nhận cái giá sáu ngàn lượng, nhưng liệu Toàn Phong tiêu cục có đủ khả năng bảo đảm chuyến hàng hay không? Xét

về võ công thì trong quý tiêu cục chẳng ai xứng là địch thủ của Miêu Diện Nhân Ma Khưu Trường Thán cả!

Bạch lão cười mỉa :

– Đây là việc của lão phu. Túc hạ nắm đằng cán sao lại phải lo. Lão phu đâu ngu đến mức liều lĩnh để mất cả cơ nghiệp! Túc hạ chỉ cần nhớ rằng ngay Hắc Yến Tử còn không dám đụng đến tiêu xa của Toàn Phong tiêu cục.

Hoàng tài chủ thấy Bạch lão rất tự tin, lòng cũng bớt lo, ông gật đầu ưng thuận :

– Được! Lão phu giao thương vụ này cho Bạch đại hiệp.

Hai tiêu cục kia chán nản cáo từ thì nghe Bạch Dũng Kiệt nói :

– Lão phu vì chút tình đồng đạo, sẵn sàng mời Phi Long và Bạch Hồ hợp tác. Bọn lão phu lãnh phần đối phó với Miêu Diện Nhân Ma. Chư vị đương cự bọn lâu la.

Phi Long Dao là người thận trọng, tuy vui mừng nhưng vẫn hỏi lại :

– Cảm tạ lòng quảng đại của Bạch lão huynh nhưng tiểu đệ muốn biết quy củ tham gia.

Bạch Dũng Kiệt vuốt râu cười :

– Chư vị bỏ ra nửa vốn thế chấp, mỗi tiêu cục năm ngàn lượng, và được nhận tiêu phí là một ngàn.

Đề nghị này hấp dẫn vì lúc này Bạch Hồ Thương đã sẵn sàng đưa ra hai vạn lượng mà cũng chỉ được tiêu phí ngàn lượng. Do đó, Nhượng Sào Nam vòng tay vái chào :

– Tiểu đệ xin nhận chén cơm Bạch lão ca ban cho.

Phi Long Dao Giang Hải Chí cũng hồ hởi cảm ơn. Ba bên bàn bạc thống nhất rằng Phi Long và Bạch Hồ cho hai mươi cao thủ hạng nhất đi theo tiêu xa.

Tiệt tan, Hoàng tài chủ giữ Toàn Phong tiêu cục ở lại ký kết văn tự. Hoàng lão thực thà hỏi :

– Bạch đại hiệp! Lão phu nóng lòng muốn biết đại hiệp định dùng mưu tránh mặt Khôi Thử hội hay công khai đối phó?

Lúc này Dao Quang mới lên tiếng :

– Phải chăng Trang chủ muốn giết Miêu Diện Nhân Ma?

Hoàng tài chủ biến sắc :

– Sao công tử lại đoán ra thâm ý của lão phu?

Dao Quang mỉm cười :

– Vãn sinh chỉ đoán mà thôi! Nhưng nếu Trang chủ có giá cả thích hợp thì Toàn Phong tiêu cực sẽ mang thủ cấp lão họ Khuê về đây!

Hoàng lão quắc mắt chăm chú chàng học trò ốm yếu, nghi ngại hỏi:

– Ba ngàn lượng vàng có đủ chẳng?

Dao Quang lắc đầu :

– Khôi Thử hội có năm trăm tay đao, sào huyết kiên cố, muốn vào được phải tổn rất nhiều xương máu, vì vậy, cái giá hợp lý là vạn lượng hoàng kim!

Bạch Dũng Kiệt và Phàn Cao Cương giật mình, tin chắc lão lái buôn họ Hoàng sẽ từ chối. Nhưng không ngờ lão ta lại nghiêng rặng đáp:

– Lão phu đồng ý! Nhớ ướp cương thi tán cẩn thận để lão phu có thể nhìn rõ mặt lão họ Khuê!

Dao Quang gật đầu, hồ hững buông thêm một câu :

– Lệnh ái vẫn còn sống?

Hoàng lão giật bắn mình, ngơ ngác một lúc mới hiểu rõ điều mình nghe thấy. Lão bật khóc, vái Dao Quang lia lịa, mếu máo nói :

– Nếu công tử cứu được Điệp nhi về đây thì lão phu xin dâng nửa gia sản.

Dao Quang lắc đầu :

– Khi đã giết được Miêu Diện Nhân Ma thì việc giải cứu Hoàng tiểu thư không khó. Do đó, vụ này tại hạ không đòi thêm chi phí.

Hoàng lão cảm động, vỗ vai Dao Quang :

– Công tử quả là bậc kỳ nam tử. Thế mà lúc nãy lão phu lại ngờ vực!

Về đến tiêu cực, Bạch Dũng Kiệt gọi Dao Quang vào thư phòng. Ông nghiêm giọng hỏi :

– Phải chăng Quang nhi không thành thực với ta!

Dao Quang sợ hãi, quì xuống rầu rĩ nói :

– Bẩm phụ thân, hài nhi chính là Hắc Yến Tử, thủ lĩnh hắc đạo phương Nam. Vì sợ phụ thân tử hủ nên không dám thú nhận!

Bạch lão không giận mà cười ha hả, đỡ con trai lên :

– Sau chuyến nam hành vừa qua. Lão phu đã hiểu rõ bản chất hiệp nghĩa của Hắc Yến Tử, đánh cướp tài sản của bọn cường hào, ác bá, chia lại cho dân nghèo. Nhờ bọn người mà bách tính đỡ cơ cực dưới ách cai trị hà khắc của lũ tham quan! Lão phu hãnh diện vì người chứ sao

lại hồ thẹn?

Dao Quang ngượng ngùng thưa :

– Bẩm phụ thân! Hải nhi trở thành đầu lĩnh tổ chức Hắc Yến Tử cũng chỉ là tình cờ, và vì muốn hướng anh em vào đường chánh nghĩa. Vả lại, tiên sư Lư Sơn Tiên Ông đã từng dự đoán sự quật khởi của một đại ma đầu đáng sợ, nên hải nhi phải chuẩn bị lực lượng để hoàn thành di mệnh của ân sư.

Bạch lão hoan hỉ :

– Té ra con là đệ tử của lão thần tiên! Thật là đại phúc cho họ Hiên Viên nhà ta.

Dao Quang gượng cười dằn dò :

– Mong phụ thân bảo toàn lai lịch cho hải nhi, nếu để lão ma đầu kia biết được thì tai họa khó lường!

Bạch Dũng Kiệt hiếu kỳ hỏi :

– Thế lão ác ma ấy là cao nhân phương nào vậy?

Dao Quang hạ giọng :

– Bẩm phụ thân! Lão ta là Bách Biến Ma Quân Vệ Chuyển Luân. Hải nhi đã điều tra ra rằng lão ta đang ẩn thân trong Đường gia trang đất Tứ Xuyên, tu luyện tà công, chờ ngày tái xuất. Khi biết chắc rằng tiên sư Lư Sơn Tiên Ông đã tọa hóa. Lão sẽ lộ mặt ra.

Bạch Dũng Kiệt chất lưỡi than :

– Nguy thực! Với lực lượng của Đường gia trang thì võ lâm khó mà chống cự được lâu.

Hai cha con bàn bạc đến tận bữa cơm chiều. Các tiêu sư cũng ăn chung với gia đình họ Bạch để nghe phân phó công tác bảo tiêu.

Bạch tổng tiêu đầu trình bày thương vụ nhưng không nhắc đến Miêu Diện Nhân Ma. Tuấn Dương rất hài lòng khi được cha cho ở nhà dưỡng bệnh. Cả Dao Quang cũng xuôi nam thăm bằng hữu, vậy là gã tự do vui vẻ chốn thanh lâu.

Ngọc Thiên nũng nịu nói :

– Phụ thân! Nghe nói phong cảnh Hàng Châu đẹp nhất thiên hạ. Mong người cho hải nhi theo với Dấu sao thì hải nhi cũng luyện được sáu thành pho Toàn Phong kiếm pháp, chẳng lẽ để dành cắt rau, thái thịt?

Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh cũng muốn đi nhưng không dám mở miệng. May thay Tuấn Dương đã nói dùm :

– Cha à! Anh muội từ lâu khao khát đến Giang Nam, hay là cho cả nàng đi làm bạn với tam muội?

Bạch lão phì cười :

– Chuyến hộ tiêu này cực kỳ nguy hiểm, nào phải chỗ của nữ nhi!

Ngọc Thiên quay sang năn nỉ Dao Quang :

– Đại ca! Lần này không đi được thì biết đến bao giờ? Mong đại ca thương bọn tiểu muội.

Còn Túy Tây Thi thì nhìn anh chồng với ánh mắt khẩn thiết van xin. Dao Quang động lòng tằm tằm cười :

– Đại ca đồng ý nhưng quyền quyết định là của phụ thân.

Bạch Dũng Kiệt nghe trưởng tử nói thế, biết chàng chẳng xem Khôi Thử hội ra gì, liền ứng tiếng :

– Thôi được! Nể lời Quang nhi lão phu cho hai người theo đấy.

Tuấn Dương mừng thầm vì vợ vắng nhà nhưng không khỏi hậm hực khi thấy cha già luôn nghe lời Dao Quang.

Sáng ngày mừng tám tết, đoàn tiêu xa gồm ba chục cỗ xe song mã và gần năm chục kỵ sĩ rời khỏi Hoàng gia trang. Lần này, trên xa tiêu cắm đến ba lá cờ Toàn Phong, Bạch Hổ, Phi Long. Bọn tiểu tốt mở đường thật khó, vì là mỗi miệng khi phải rao đủ danh hiệu ba tiêu cực. Thấy nhân số Toàn Phong đông đảo nhưng không có ai đáng mặt đại ca thủ. Phi Long áy náy hỏi :

– Bạch lão ca! Chỗ sở cậ của chúng ta đâu rồi?

Bạch lão cười khà khà :

– Giang lão đệ yên tâm. Họ đang chờ ta ở phía trước.

Bạch Hổ Thương cười khanh khách :

– Giang huynh quá lo xa rồi đấy. Nếu không an toàn thì Bạch lão ca đâu cho gia quyến đi theo.

Quả thực là hai nữ nhân ngồi trong cỗ xe thứ tư, có Bạch đại công tử cỡi ngựa đi kèm, còn xà ích là một gã đội nón rộng vành.

Xe của họ đi sau đoàn tiêu xa vài chục trượng. Rời thành được vài dặm, đến đoạn đường vắng, bọn tiên tiêu hốt hoảng phóng ngựa về phi báo :

– Bẩm Tổng tiêu đầu! Ở bìa rừng phía trước có mười kỵ sĩ mang đao, mặt đen như tôm cháo, trông rất dữ tợn.

Bạch Dũng Kiệt mỉm cười :

– Mười người thì chẳng đáng sợ!

Đoàn xa mã tiếp tục tiến lên. Đến nơi, thấy đường quan đạo bị mười thốt ngựa chặn ngang, ai nấy rất khẩn trương.

Phi Long Dao giật mình :

– Họ là Thập Diện Diêm La ở đất Hồ Nam. Sao lại có mặt ở đây?

Mười gã mặt đen kia là anh em ruột, lại ở họ Diêm nên tự đặt cho mình cái danh hiệu đầy tính khủng bố ấy. Đạo pháp của họ rất đáng sợ, nhất là khi liên thủ lại.

Lão vây rìa chính là Diêm Đạt, anh cả của Thập Diện Diêm La. Lão vòng tay nói oang oang :

– Bẩm Bạch lão gia! Anh em văn bối thượng kinh ngoạn cảnh, bị bọn kỹ nữ vét sạch hầu bao. Mong lão gia cho bọn văn bối tháp tùng kiếm chén cơm hớp rượu.

Bạch Dũng Kiệt cười ha hả :

– Cơm rượu thì lão phu chẳng dám tiếc. Mời chư vị đồng hành cho vui.

Thế là mười gã họ Diêm lần lượt thúc ngựa đến báo danh, chào hỏi rồi nhập bọn.

Diêm Đạt tuổi đã gần năm mươi mà vẫn xưng văn bối khiến mọi người lấy làm lạ.

Giang Hải Chí giờ ngón cái khen ngợi :

– Bạch Lão ca quả là thần thông quảng đại, mời được cả mười gã hung thần này.

Nhưng Nam Đài Nhất Tiên đã cười nhạt :

– Bần đạo cho rằng chưa đủ để đối phó với Khưu lão quỷ.

Bạch lão gật đầu :

– Chân nhân nói phải! Lão phu còn mời thêm vài vị khách nữa.

Quả nhiên, lúc gần đến trấn Long Uyên, họ lại gặp một kỵ sĩ mang đao, toàn thân bạch y, cả con ngựa y cỡi cũng trắng muốt, chẳng lẫn một sợi lông khác màu. Người này ngồi im lìm trên lưng tuấn mã, mặc cho tuyết đóng dày trên mũ và áo lông cừu. Nếu con ngựa không động đậy thì cả hai chẳng khác gì pho tượng nặn bằng tuyết. Nhưng khi đoàn tiêu xa đến, gã vòng tay cao giọng :

– Văn bối Mạc Sương bái kiến Bạch lão gia.

Bạch Dũng Kiệt vui vẻ đáp :

– Cảm tạ hiền diệt đã đội tuyết đợi bọn ta.

Mạc Sương mỉm cười, vái dài và thúc ngựa đi ngược chiều với đoàn tiêu xa, tìm đến cỗ xe song mã chở hai nữ nhân.

Hà Bắc Nhất Hùng Lỗ Tề Vu run giọng hỏi :

– Bạch đại hiệp. Phải chăng gã ấy là Quỷ Dao Mạc Sương, đại sát tinh đất Giang Tây?

Bạch lão gật đầu :

– Chính y đấy!

Bạch Hồ Thương bật thốt :

– Quỷ Dao có mặt, vậy Tà Kiếm đâu?

Phàn Cao Cường ngựa miệng đáp thay :

– Tà Kiếm Hoắc Thái là gã xà ích của cỗ xe phía sau.

Thế là chẳng còn ai dám dị nghị về thực lực của Toàn Phong tiêu cục nữa. Lúc này, Quỷ Dao đã đến bãi kiến Dao Quang. Gã vòng tay cười nửa miệng :

– Thuộc hạ đến trễ, mong công tử lượng thứ.

Mạc Sương tuổi độ ba mươi chín, mặt trắng không râu, trông dễ coi hơn Tà Kiếm. Miệng gã không rộng lắm nhưng đôi môi mỏng dính và luôn nở nụ cười tươi. Tiếc rằng gã lại chỉ cười vì thói quen chứ chẳng phải xuất phát từ niềm vui nội tâm. Do vậy, tuy môi nở hoa mà đôi mắt dài nhỏ hơi xếch kia lại bắn ra những tia lạnh lẽo, rợn người. Hai biểu hiện tương phản này trên mặt Mạc Sương khiến người đối diện phải xốn xang, ớn lạnh. Nhưng giờ đây, đôi mắt Quỷ Dao lại cười với Dao Quang và tỏa ra những tia ấm áp, trù mến. Dao Quang gật đầu và nói :

– Người hãy ra mắt nhị tước muội Tiêu Lan Anh và tam muội Bạch Ngọc Thiên.

Hai nàng này đang ló đầu qua cửa sổ rộng trên thùng xe, ngắm nghía người mới đến với vẻ hiếu kỳ tốt độ. Mạc Sương vội vòng tay :

– Thuộc hạ Mạc Sương tham kiến nhị vị tiểu thư.

Ngọc Thiên vui vẻ đáp :

– Không dám. Chị em ta mừng được có tráng sĩ đồng hành.

Hai nàng rút vào trong bàn tán sôi nổi, phỏng đoán lai lịch Dao Quang. Chàng phải là người thế nào mới có những thủ hạ dễ nể như vậy.

Năm ngày sau, đoàn tiêu xa vượt Đại Vận Hà vào buổi sáng và gần trưa thì đến chân núi Tế Sơn, vách thành Tế Nam đất Sơn Đông ba

chục dặm.

Tế Sơn là hang ổ của một bọn cường đạo có tên là Thanh Ưng trại. Tuy bản lãnh Thanh Ưng trại chủ thua xa Toàn Phong Kiếm và hai vị Tổng tiêu đầu kia. Nhưng mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng nên các tiêu sư cũng phải đề phòng cảnh giác!

Nghề bảo tiêu có một loại vũ khí rất hữu dụng trong phòng thủ, đó là loại khiên đan bằng mây, bọc da trâu dày. Bình thường, những chiếc khiên này được gấp làm đôi, vì gồm hai mảnh ghép lại. Lúc hữu sự, nó được dương ra và che chở cho người ngựa trước những mũi trường tiễn hay ám khí của bọn mai phục.

Trước đây, Toàn Phong Kiếm Bạch Dũng Kiệt đã từng áp tải hàng qua nơi này, và chỉ cần nộp trăm lượng bạc tiền mãi lộ. Không phải do ông sợ Thanh Ưng trại chủ Lã Tường Lâm, mà vì mối quan hệ tế nhị giữa đạo tặc và nghề bảo tiêu. Người áp tải hàng chẳng thể dụng dẫu đánh đấy để phí sức và hao tổn máu xương. Danh tiếng của tiêu cục càng lớn thì tiền mãi lộ dọc đường càng nhỏ. Bọn thảo khấu cũng chẳng dại gì dụng vào dinh nhon.

Hai tên chạy cờ khua trống rao vang, theo đúng qui củ để báo hiệu cho địa chủ. Nếu họ không xuất hiện nhận mãi lộ thì không thể trách ai được.

Nhưng thực ra Thanh Ưng trại đã chờ sẵn ở phía trước, không mai phục mà là chặn ngang đường.

Sơn tặc thì không cần ngựa nên hơn hai trăm tên thảo khấu kia đứng kín hai vệ đường, dưới tàn cây thưa thớt đọng đầy tuyết trắng. Chúng không đủ tiền mua áo lông cừu nên run rẩy vì chiếc áo bông chẳng đủ chống lại cái lạnh cắt da.

Thanh Ưng trại chủ Lã Tường Lâm cùng bốn đầu lãnh sơn trại có vẻ mặt rất khó coi, cứ như đang bị toán người đội nóng rộng vành phía sau chĩa mũi kiếm vào lưng vậy.

Thấy họ Lã không cười tươi chào đón như mọi lần, Toàn Phong Kiếm Bạch Dũng Kiệt cao giọng hỏi :

– Trại chủ kéo hết lực lượng ra đây làm gì?

Lã Tường Lâm lạnh lùng đáp :

– Tại hạ chẳng dám quên mối giao hảo giữa chúng ta. Nhưng vì lâm vào thế kẹt, đành phải muối mặt làm càn!

Bạch lão cười rộ :

– Lần này cả ba tiêu cục đều xuất trận, liệu đám sơn tặc tép riu

bọn người có đủ sức hay không?

Thanh Ưng trại chủ cười nhạt :

– Tại hạ không đủ sức nhưng Thái Sơn cứu yêu thì có đấy!

Chín người đội nón sùm sụp phía sau Lã Tường Lâm nhất tề ngửa cổ lên cười dài. Đây chính là tiêu chí của chín lão ma đầu đất Sơn Đông. Chẳng ai bắt chước được vì mỗi người một cung bậc khác nhau.

Cửu Yêu tuổi tác đều trên sáu mươi, kiếm pháp cao cường, thủ đoạn tàn độc nhưng ít khi rời khỏi Sơn Đông. Nay họ bất ngờ xuất hiện cướp tiêu xa thì quả là chuyện lạ!

Chín con yêu cởi nón, bước ra phía trước như muốn để đối phương nhận rõ mặt và sợ hãi đầu hàng.

Bạch Hổ Thương Nhượng Sào Nam là người hiếu thắng, quật cường, mở miệng mỉa mai :

– Không ngờ chư vị có vai vế võ lâm khá cao mà cũng xoay nghề ăn cướp. Xem ra thiên hạ loạn đến nơi rồi!

Lão đầu hói là Nhất Yêu cười nhạt đáp :

– Đừng nhiều lời! Bọn lão phu chỉ cần lấy bảy bộ lông cáo màu đỏ hung thôi! Các người muốn toàn mạng thì hãy giao ra!

Ba vị Tổng tiêu đầu nhìn nhau ngơ ngác vì trong tiêu xa không hề có thứ ấy. Phi Long Dao lên tiếng :

– Tại hạ xin lấy danh dự mà bảo đảm rằng trong bốn trăm chín mươi tám bộ lông cáo Thiên Sơn kia chẳng có bộ nào màu hung đỏ cả!

Nhất Yêu giật mình suy nghĩ và nói :

– Lão phu được thông tin rất chính xác, không thể sai được. Các hạ cứ mở ra cho bọn lão phu kiểm tra!

Hàng hóa đều nằm trong rương gỗ niêm phong kỹ càng, muốn mở ra thì đại lý ở Hàng Châu sẽ làm khó. Do vậy, Bạch Dũng Kiệt bực bội nói :

– Chắc tức hạ cũng biết luật lệ của nghề bảo tiêu, đâu thể tùy tiện gỡ niêm phong được. Thanh danh của bọn ta cũng đủ bảo chứng cho lời nói.

Dao Quang đã tiến lên đứng bên phụ thân. Chàng dịu giọng bảo :

– Lông của loài Hỏa Hồ Ly có tính kỵ hỏa, tất nhiên Hoàng tài chủ cũng không dại gì bán đi. Sao chư vị không đến Hoàng gia trang mà hỏi lão?

Nhất Yêu kinh hãi :

– Tiểu tử là ai mà sao biết rõ giá trị của loài Hỏa Hồ Ly như vậy?

Dao Quang thần nhiên đáp :

– Tại hạ chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt mà còn biết, thì Hoàng Nghiêm Quân buôn bán đã bốn chục năm lẽ nào lại không rõ?

Nhất Yêu cứng họng gọi các em đến bàn bạc. Lát sau, lão quắc mắt nói :

– Lão phu biết chắc bọn người có mang theo bảy lộ lông Hỏa Hồ Ly. Hoàng Nghiêm Quân đã hứa tặng cho Tri phủ Chiết Giang tất không thể sai lời được. Nếu không nằm trong rương thì cũng đâu đó trong hành lý của các người.

Sắc diện Dao Quang chợt nghiêm lạnh như phủ sương. Chàng giơ tay phất nhẹ và Thập Diện Diêm La xuống ngựa khệnh khạng bước ra. Họ không cười nhưng ai ai cũng biết tiếng nhờ gương mặt đen như dít nôi. Cửu Yêu hơi ngán vì có thêm Thập Diện Diêm La thì cán cân lực lượng sẽ khác đi. Nhất Yêu nói cứng :

– Với mười gã tiểu tử họ Diêm này chưa dọn được Cửu Yêu đâu!

Chợt có hai người lướt lên và nói :

– Thêm Tà Kiếm và Quỷ Dao thì chắc là đủ đấy!

Cửu Yêu choáng váng chưa kịp định thần đã nghe Bạch Dũng Kiệt quát vang :

– Giết!

Thế là hai hung thần phương Nam ập vào tấn công chín con Yêu đất Sơn Đông. Đồng thời, bọn tiêu sư cũng nhất loạt nhảy xổ vào phe Thanh Ưng trại.

Bạch Hổ Thương và Thanh Long Dao từ lâu vẫn ăm ứ vì phải nộp bạc cho Thanh Ưng trại chủ, quyết nhân dịp này đòi lại cả vốn lẫn lời. Hai người giáp công Lã Tường Lâm, không cần điểm xĩa đến tinh thần thượng võ. Thực ra thì khi đánh nhau với cường đạo, chẳng ai áp dụng qui củ võ lâm. Hai vị Tổng tiêu đầu đều có thực tài mới dám mưu sinh bằng nghề bảo tiêu. Đoàn thương và Loan đao lồng lộn như rồng, hổ, khóa chặt trường kiếm của Lã Tường Lâm, biến gã thành con cá nằm trong rọ, không còn đường thoát thân.

Đám lâu la của họ Lã đánh vài chiêu đã nhanh chân đào tẩu, chỉ còn lại bốn gã đầu lĩnh ngoan cố cầm cự. Nhưng họ không phải là đối thủ của Nam Đài song tiên, Hà Bắc tam hùng và Tỏa Vân Dao Phàn Cao Cương nên sớm mạng vong.

Toàn Phong Kiếm Bạch Dũng Kiệt không cần tham chiến, đứng

cạnh ba con trên nóc xe để trông nom tiêu xa. Lão cao hứng phi thường khi được chỉ huy những cao thủ lũy lừng.

Nóc thùng xe hơi chật nên họ phải đứng sát vào nhau. Dao Quang thấy Ngọc Thiên hào hứng cổ vũ liền nắm tay giữ cho nàng khỏi té. Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh đứng sau Ngọc Thiên cũng say mê theo dõi trận đánh, không biết rằng mình đã vô tình để ngực phải chạm cánh tay Dao Quang. Khi phát hiện ra. Lan Anh đỏ mặt và đôi mắt huyền lóe lên những tia kỳ dị.

Lan Anh không lui lại mà giữ nguyên tư thế, lắng nghe hơi ấm từ cơ thể Dao Quang làm nhột nhột đầu vú mình. Nàng không phải là người dâm đảng, nhưng trong tâm trạng chán chường của một người vợ bị chồng phụ bạc. Lan Anh tự cho phép mình được hưởng những phút giây tội lỗi ngắn ngủi và ngọt ngào.

Túy Tây Thi biết mình xinh đẹp tuyệt thế, nay bị Tuấn Dương thờ ơ, lòng rất cay đắng và uất hận. Khi Dao Quang xuất hiện, tuy không anh tuấn bằng em trai nhưng nhân phẩm, phong thái đều vượt trội. Dần dà, Lan Anh yêu chàng lúc nào cũng chẳng hay.

Dao Quang luyện tâm pháp Đạo gia từ nhỏ nên định lực cao thâm. Sự tiếp xúc với gò ngực mềm mại của Lan Anh không hề gợi cho chàng chút cảm giác nào. Vả lại, chàng đang chú tâm nghiên cứu kiếm pháp của Thái Sơn cứu yêu. Đây chính là đam mê của Dao Quang.

Trong võ học, chàng yêu nhất là kiếm thuật. Chàng có thể khổ luyện một chiêu kiếm suốt một năm trời mà không hề thấy mỏi mệt hay chán nản. Lư Sơn Tiên Ông từng nói :

– Người là một kiếm thủ bẩm sinh, sau này thành tựu còn hơn cả ta.

Năm chàng hai mươi tuổi đã cầm cự với ân sư hơn ngàn chiêu, xem như chỉ kém phần nội lực chứ kiếm pháp thì chẳng thua. Giờ đây, gặp pho Thái Sơn của Cửu Yêu, chàng say sưa chiêm ngưỡng, phân tích, học hỏi.

Phe thủ hạ của Dao Quang tuy đông hơn ba người nhưng không sao áp đảo nổi Cửu Yêu. Đối phương cao siêu, công lực thâm hậu, luyện võ nhiều năm hơn tất phải chiếm ưu thế, chín thanh trường kiếm loang loáng dưới ánh nắng xuân, chiêu thức trầm ổn, kín đáo và mãnh liệt.

Tà Kiếm và Quỷ Dao điềm tĩnh giao đấu nhưng anh em họ Diêm thì quát tháo, chửi thề ồm ồm. Họ liều lĩnh ôm đao xông vào và bị đánh bật ra. Bọn Nam Đài song tiên và Hà Bắc tam hùng cũng đã nhập nội,

nâng tổng số phe nhà lên đến bốn mạng. Thế mà, họ vẫn không sao phá được Khuyên trận của Cửu Yêu. Chín lão ma đứng thành vòng tròn liên lạc tiến thoái nhịp nhàng, liên thủ ra đòn nên thế trận rất kiên cố.

Toàn Phong Kiếm nóng ruột nói :

– Để ta giúp họ một tay.

Dao Quang ngăn lại :

– Chẳng cần phiền đến phụ thân. Hải nhi sẽ phá trận.

Bạch Dũng Kiệt cười khà khà, trao kiếm cho con trai :

– Hay lắm! Đã đến lúc con phải cho cha già thưởng thức tài nghệ của con rồi đấy.

Dao Quang nhận kiếm tung mình xuống đất, lướt nhanh như cánh én đến đấu trường. Khi còn cách hơn trượng, chàng quát khẽ :

– Diêm Tam chuẩn bị.

Gã em thứ ba nhà họ Diêm có thân hình lực lưỡng, đôi tay to như cột đình, sức khỏe phi thường. Nghe chủ nhân gọi, gã hiểu ý buông đao, đưa hai tay lên ngang ngực.

Dao Quang đề khí nhảy lên đặt chân xuống đôi bàn tay đang lật ngửa kia. Diêm Tam vận toàn lực hất ngược. Dao Quang mượn sức ấy mà bay chéch bốn trượng và rơi vào giữa Khuyên trận.

Cửu yêu đã dự liệu trường hợp này, nên lập tức có bốn người thụt lùi, quay lại đối phó với Dao Quang. Năm người ở ngoài cũng thu nhỏ phòng tuyến tiếp tục chống cự.

Nhưng rất tiếc cho Cửu yêu là Dao Quang đã có đủ thời gian để tìm ra lộ số kiếm pháp Thái Sơn. Chàng trai áo cừ trắng xoay tít người, kiếm quang cuộn cuộn quanh thân như cơn lốc xoáy.

Bốn lão yêu tinh nhất loạt xông vào, kiếm kinh vun vút, bao trùm cả mục tiêu vào chính giữa. Tiếng thép chạm vào nhau chát chúa. Và có tiếng người rên la thảm khốc. Tứ Yêu gục chết vì nơi lồng ngực đều thủng ba bốn lỗ.

Năm lão còn lại chấn động tâm thần, thấp thỏm sợ Dao Quang tập hậu, nên lộ sơ hở. Tà Kiếm được Dao Quang chỉ dạy tận tình nên không bỏ lỡ cơ hội, thọc kiếm vào ngực phải lão trước mặt. Không còn người hỗ trợ nên lão yêu to béo gần đấy cũng trúng đao của Mạc Sương và bỏ mạng bởi trường kiếm của Nam Đài Nhất Tiên.

Lần lượt chẳng còn con yêu nào sống sót cả. Bên kia, Thanh Ưng

trại chủ cũng bị Phi Long Dao và Bạch Hồ Thương hạ sát.

Bọn tiêu sư phấn khởi reo hò trước chiến thắng oanh liệt. Dao Quang vẫy Tà Kiếm và Quỷ Dao đến dặn nhỏ. Hai gã lập tức phi thân lên núi Tế Sơn. Lát sau sơn trại Thanh ưng bốc cháy ngùn ngụt dưới làn tuyết lát phát.

Hai gã hung thần trở xuống, trên vai nặng trĩu hai bọc lớn. Tất nhiên là chẳng ai dám hỏi đến, chỉ đoán là họ gom sạch của cải Thanh Ưng trại. Bạch Dũng Kiệt đồng dạ quất vang :

– Lên đường!

Đoàn người hào hứng kéo đi, chuyện trò râm ran. Trong xe, Ngọc Thiên và Lan Anh tò mò mở hai túi vải, thích thú cười khanh khách trước số vàng ròng, châu báu quý giá. Họ đeo ngay lên cổ những chuỗi ngọc trị giá ngàn vàng. Dao Quang đi bên cạnh xe, nói vọng qua cửa sổ:

– Hai em thích món nữ trang nào thì cứ giữ lấy.

Túy Tây Thi tuy nhan sắc vô song nhưng xuất thân trong nhà thanh bạch, về làm dâu họ Bạch cũng chẳng có nhiều trang sức. Nay được sở hữu hàng chục món vàng ngọc, lòng vô cùng cảm kích. Nhưng nhớ đến Tuấn Dương nàng buồn bã đáp :

– Tiểu muội chỉ sợ Tuấn Dương đoạt lấy, tặng cho kỹ nữ.

Dao Quang nghe thấy liền an ủi :

– Đã có ta, tiểu muội đừng sợ!

Nghề bảo tiêu tối kỵ đường sông, nơi mà bọn thủy tặc có thể đánh đắm thuyền cướp tiêu. Thủy tính và võ công là hai lĩnh vực khác nhau, không thể ỷ tài mà khinh cường đạo. Tục ngữ có câu “Phương Bắc giỏi ngựa. Phương Nam giỏi thuyền”. Do vậy, dù Đại Vận Hà rất thuận tiện để xuôi Nam nhưng không có tiêu cục phương Bắc nào dám đi đường ấy.

Sáng hôm sau, đoàn tiêu xa của ba tiêu cục rời thành Tế Nam, đi dọc bờ Vận Hà. Họ đang ở trên địa phận Sơn Đông nên phải đề phòng bọn đệ tử của Thái Sơn cướp yêu.

Đại Vận Hà không chỉ là đường giao thông thủy, mà còn có quan đạo bằng phẳng rộng rãi chạy dọc hai bên bờ. Nhờ vậy, dưới nước thuyền căng buồm, trên bộ xe ngựa tấp nập. Giòng kênh vĩ đại này đã nuôi sống hàng chục vạn bách tính ở những địa phương mà nó chảy qua. Ngoài tác dụng giao thông, vận tải còn tưới tiêu cho ruộng đất của nông thôn.

Thôn xóm trù phú dần biết thành những trấn lớn, đông đủ quan để phục vụ cho thuyền bè cũng như khách bộ hành.

Nhưng Vận Hà cũng chảy qua những vùng núi hiểm trở, vắng vẻ thuận lợi cho những vụ cướp bóc. Lúc ấy, đường quan đạo lên dốc xuống đèo, gập ghềnh hiểm trở, làm nản lòng người ngựa. Đoạn gay go nhất nằm ở ranh giới Sơn Đông và Giang Tô.

Xế chiều ngày hai mươi tám tháng giêng, đoàn tiêu xa hướng con đường hiểm ác ấy, cố đến thành Từ Châu trước khi màn đêm buông xuống. Hôm nay tuyết đã thôi rơi nhưng tiết trời vẫn còn rất lạnh, và những ụ tuyết hai bên đường vẫn chưa tan.

Tuy thám mã phía trước không hề phát hiện mai phục, nhưng Bạch tổng tiêu đầu vẫn ra lệnh dương khiên lên che kín hai sườn. Những đồng tuyết lù lù trong đám lau sậy ven đường khiến ông e ngại.

Quả nhiên, cây cổ thụ già cách họ tám trượng đột nhiên ngã xuống chặn ngang đường. Và một trận mưa tên xé gió bay ra.

Đây chỉ là đòn phủ đầu vì các tiêu sư đã có khiên che chở. Sau đó phục binh ủa ra đông như kiến cỏ. Chúng mặc y phục trắng, không rõ thuộc bang hội nào nhân số chẳng dưới hai trăm.

Đã quen với cuộc sống đầu gươm mũi giáo, Toàn Phong Kiếm bình tĩnh bày trận quanh tiêu xa mà chống cự.

Cỗ xe của hai nữ nhân cũng đi chung đoàn nên họ rời xe, rút kiếm tham chiến. Dao Quang không cản mà chỉ dặn dò hai thủ hạ :

– Ta giao phó hai nàng cho các người.

Chàng chỉ nói ngắn gọn như thế rồi tung mình nhảy lên nóc những cỗ xe, tiến về phía trước. Nhưng chàng biết chắc rằng Tà Kiếm và Quỷ Dao sẽ đem mạng sống ra bảo vệ Ngọc Thiên và Lan Anh.

Hai gã nhìn nhau ngao ngán, bám theo các cô chiêu, vừa chiến đấu vừa đỡ đòn giùm họ. Túy Tây Thi từng lên núi Hằng Sơn học kiếm bảy năm mà chưa bao giờ dùng đến. Nay đụng trận này rất lúng túng, nhưng càng đánh càng thêm bạo dạn và lợi hại. Bạch Ngọc Thiên cũng chẳng khá hơn, nếu không có Quỷ Dao hỗ trợ thì đã thọ thương từ lâu rồi vậy mà nàng còn gắt gỏng :

– Người dám tranh công với bản cô nương hay sao?

Quỷ Dao cười ha hả :

– Nếu tam tiểu thư muốn có vài vết thẹo trên mặt thì tại hạ xin phép rút lui.

Ngọc Thiên sợ hãi cầu hòa :

– Ta biết hảo ý của các hạ, chỉ đùa thế thôi.

Nhắc lại Dao Quang lên đến phía trước, dừng chân quan sát, giật mình nhận ra phe đối phương có khá nhiều cao thủ lợi hại. Họ ngang nhiên đối phó với bọn Thập Diện Diêm La và ba Tổng tiêu đầu mà chẳng hề kém sút. Riêng lão già râu bạc, đầu quấn khăn vàng thì càng bội phần đáng sợ, một mình đấu với Nam Đài song tiên mà vẫn chiếm ưu thế. Đôi Phán Quan bút của lão bằng thép ròng, lớn cỡ cổ tay và nặng không dưới sáu chục cân.

Dao Quang bỗng nhớ đến một đại nhân vật đất Thiểm Tây là Thần Bút Lực Sĩ Hạ Nguyên. Họ Hạ ẩn cư đã lâu và không phải là kẻ ác, sao lại tham gia cướp tiêu? Phải chăng bảy bộ lông Hỏa Hồ Ly của nhà họ Hoàng đã bị võ lâm dòm ngó từ lâu?

Ngại câu đêm dài lắm mộng, Dao Quang quyết định kết thúc cho nhanh cuộc chiến, chàng vận công quát vang :

– Thần Bút Lực Sĩ! Nếu lão không chịu rút quân thì đừng trách ta tàn nhẫn!

Hạ Nguyên rống lên :

– Đã nhận ra lão phu thì mang dâng nạp bảy bộ lông Hỏa Hồ Ly.

Dao Quang chợt nhớ là lão này cô độc, chẳng thuộc bang hội nào cả, sao nay lại có nhiều thủ hạ như vậy?

Chàng cao giọng hỏi lại :

– Ai mượn lão đến đây đoạt tiêu?

Hạ Nguyên vung bút đánh bật song tiêu rồi đáp :

– Người cứ giao bảo vật rồi lão phu sẽ cho biết.

Dao Quang hừ nhẹ :

– Lão đã muốn chết thì bốn công tử cũng xin chiều ý.

Chàng nhún chân rời khỏi nóc xe, lộn ba vòng trên không trung, bủa lưới kiếm xuống đầu Thần Bút. Kinh công tuyệt thế của chàng khiến Hạ lão cảnh giác, nhảy lùi hơn trượng, bỏ Nam Đài song tiên mà đối phó.

Nam Đài song tiên biết rõ bản lĩnh của Dao Quang liền nhường Thần Bút cho chàng, chạy đi hỗ trợ những người khác.

Dao Quang vừa đặt chân xuống đất đã lướt đến tấn công ngay.

Thấy chàng chỉ có một mình và còn rất trẻ nên Hạ Nguyên nhếch mép cười ngạo nghễ, vung cặp bút thép ung dung chống đỡ.

Phán Quan bút là vũ khí độc môn, xếp hàng thứ sáu trong binh khí

phổ. Tuy hình dáng đơn giản, giống hệt một cây bút lông khổng lồ, nhưng phép đánh cực kỳ phức tạp và ảo diệu. Do đó, trong võ lâm ít người sử dụng, và Thần Bút Lực Sĩ là người giỏi nhất. Hạ lão lại có sức mạnh phi thường nên cặp bút thép rất nặng, đòn xuất mãnh liệt như núi đổ, trong những thế giáng xuống hay quét ngang. Lúc ấy cặp bút có tác dụng của đoản côn. Tuy nhiên, điều lợi hại nhất vẫn là mũi nhọn ở đầu bút.

Người sử dụng Phán Quan bút thường sở trường phép đả huyết, chuyên đánh vào các tử huyết của đối phương. Song bút một thực, một hư biến hóa khôn lường. Với địch thủ cao trong làng võ như Thần Bút Lực Sĩ, Dao Quang chẳng thể giết ngay được, trừ phi chàng chấp nhận tổn thương. Nhưng tình thế chưa đến mức phải thí mạng nên chàng chẳng cần làm vậy, ung dung thi triển pho Lư Sơn kiếm pháp.

Lư Sơn là một trong những ngọn núi nổi tiếng nhất Trung Hoa. Nó còn có tên là Khuông Sơn hoặc Khuông Lư nằm ở phía nam thành Cửu Giang, bên bờ hồ Bà Dương, thuộc địa phận Giang Tây. Mỗi năm, Lư Sơn chìm trong làn sương mù suốt gần hai trăm ngày, người đi không nhìn rõ mặt đất. Do vậy, kiếm pháp của Lư Sơn Tiên Ông cũng mờ ảo, huyền hoặc không kém.

Thần Bút Lực Sĩ có cảm giác như mình đang sa vào vùng sương trắng dày đặc, không sao thoát ra được. Hơi thép ngày càng lạnh lẽo, thấm vào da thịt, lão giận dữ dồn thêm chân khí, múa tít đôi bút, cố đánh dạt màn sương kiếm khí của đối phương. Tiếng thép chạm vào nhau ngân dài. Lớp sương như mỏng đi nhưng rồi lại dày đặc. Mũi kiếm của tiểu tử kia là vạn giọt sương long lanh, chỉ chực bắn vào những yếu huyết trên thân thể lão.

Thần Bút liên tiếp đảo bộ, di chuyển rất nhanh nhưng không sao thoát được. Lão là người cương cường, hiếu danh không chịu nhục bại trước một gã trẻ tuổi nên đổi đấu pháp, công nhiều hơn thủ.

Hạ Nguyên xấn tới, liên tiếp tung ra những đoàn sấm sét ỷ vào thần lực hòng chiếm được thượng phong. Nhưng Dao Quang nổi danh Hắc Yến thì khinh công phải cao cường tột bậc. Chàng như cánh én nương theo trận gió xuân nhẹ nhàng lượn lờ quanh mục tiêu, thọc kiếm vào cơ thể Thần Bút. Những nhát kiếm nhanh như tia chớp và cực kỳ chuẩn xác đã chân đứng được lão già ngoan cố.

Hạ Nguyên điên tiết, chẳng còn nghĩ đến sinh tử, xuất chiêu Phán Quan Điểm Mệnh. Đây là chiêu ác liệt nhất và nguy hiểm nhất, đời lão chỉ mới thi triển có bốn lần. Bốn lần ấy đối thủ đều tán mạng nên lão

mới còn sống.

Dao Quang chợt thấy họ Hạ bỏ trống tâm thất, múa bút lao đến, dùng thủ thức đơn giản và rất sơ hở, biết ngay đối phương thí mạng. Chàng vung kiếm điểm liền sáu mươi bốn thức, khóa chặt đôi Phán Quan bút. Bất ngờ cặp bút thép rời tay Hạ Nguyên bay vào ngực và bụng Dao Quang, bất kể chàng sắp đâm thủng yết hầu lão.

Hạ sơn từ năm hai mươi một tuổi, tung hoành khắp giải phía nam Trường Giang suốt bốn năm, đung độ hàng trăm trận nên Dao Quang có phản ứng vô cùng thần tốc. Thân hình chàng đột ngột xoay dọc vừa đủ để tránh cái chết, và mũi kiếm tiếp tục bay đến cổ họng Thần Bút.

Hạ lão kinh hoàng, tròn mắt đón nhận tử thần. Nhưng mũi kiếm chỉ chạm nhẹ vào da là đã rút về ngay. Dao Quang không nỡ giết một võ sĩ già nua, chưa hề có tội ác gì. Chàng nghiêm giọng :

– Tôn giá hãy trở về dạy dỗ cháu con, đừng để tuyệt kỹ Thần Bút phải thất truyền.

Nói xong, chàng vòng tay chào rồi lao vào chém giết bọn bạch y.

Thần Bút bần thần nhìn theo, không biết nên giận hay nên cảm kích. Lão thở dài, chạy vào đám lau sậy bên đường tìm đôi Phán Quan bút, lặng lẽ bỏ đi.

Ở đây, nhờ có Nam Đài song tiên rảnh tay tương trợ nên phần thắng nghiêng về phe tiêu cực. Nay lại thêm Dao Quang tham chiến khiến tình hình đối phương càng thêm bi thảm. Trước tiên, Dao Quang tấn công đối thủ của cha mình. Lão già mũi lân này có bản chất không kém Toàn Phong Kiếm nhưng chẳng chịu nổi một đòn của Dao Quang. Điều này cũng dễ hiểu vì lão đang đối phó với Bạch Dũng Kiệt. Lão đã sớm phát giác, nhảy lùi lại để tránh cảnh giáp công, nhưng như thế cũng đủ mất tiên cơ, và Lam Sương kiếm của Dao Quang trùm lấy mục tiêu.

Lão nhân rú lên ảo não, ngã ngửa vì vết thương trên ngực phải. Bạch Dũng Kiệt định khen con vài câu nhưng chợt rùng mình trước gương mặt phủ đầy băng và nhãn thần sáng rực của Dao Quang, liền im bặt. Thì ra chàng trai hiền lành này cũng có lúc rất tàn nhẫn.

Dao Quang đã nhìn thấy máu của các tiêu sư tuôn đổ, điều này khơi dậy sát khí trong lòng chàng Dao Quang lạnh lùng gieo rắc cái chết lên đầu những cao thủ hạng nhất của phe địch.

Không ai chịu nổi đến chiêu thứ hai, trong hơn nửa khắc đã có vô số mái tóc hoa râm bỏ mạng.

Không còn đầu lĩnh, bọn bạch y tẩu sạch để khỏi phải chết dưới tay của chàng trai mặc áo lông cừ trắng.

Tàn cuộc chiến, đấu trường la liệt xác chết và máu loang hồng trộn với tuyết, bốc mùi tanh tưởi.

Đối phương tử vong hơn bốn chục mạng trong đó có những kẻ chết vì chất độc. Chúng chỉ bị thương nhưng đã tự sát để khỏi phải khai báo lai lịch bang phái. Phe tiêu sư thọ thương khá nhiều nhưng không ai bị nặng. Tà Kiếm và Quỷ Dao cũng phải băng bó nhưng hai nữ nhân thì hoàn toàn lành lặn.

Ngọc Thiên hoan hỉ khoe :

– Phụ thân! Hải nhi đã giết được sáu tên đấy.

Thực ra thì Quỷ Dao đã thương chúng để Ngọc Thiên kết liễu. Gã bị chém rách thịt cũng vì tính hiếu thắng của nàng. Bạch Dũng Kiệt cười ha hả :

– Chắc đó là những tên hạng bét, mới học võ được ba ngày chứ gì?

Mọi người bật cười ồ lên khi thấy Ngọc Thiên phụng phịu nguýt cha già.

Hoàng hôn đã buông, đoàn tiêu xa vội vã khởi hành. Đầu canh một họ mới có mặt trong thành Từ Châu.

Quán trọ mà họ ghé vào vốn là chỗ quen thuộc, xây cất rất đặc biệt để đón các đoàn tiêu xa. Nó rất rộng rãi, có tường vây cao vút và cổng chính kiên cố, phòng ốc nằm ở bốn cạnh, vây lấy sân gạch lớn. Xe tiêu sẽ đậu ở trong sân trống và được soi sáng bằng hàng chục ngọn đèn lồng từ các hành lang.

Không chỉ riêng tiêu cục mà các đoàn thương buôn đường dài cũng rất thích dừng chân nghỉ ngơi ở nơi an toàn này. Có lẽ vì vậy mà nó có tên là Bình An đại lữ điểm.

Với nhân số hơn sáu chục người, bọn Toàn Phong Kiếm phải mượn một dãy phòng phía tây. Ba cỗ xe tiêu, tháo ngựa đậu sát thêm, được canh gác cẩn thận.

Tắm táp xong, mọi người quây quần nơi nhà ăn để dùng bữa tối và cũng là mừng chiến thắng.

Luật của nghề bảo tiêu là chỉ được uống vài chung rượu cho tiêu chén cơm chứ không quá chén. Bọn Thập Diện Diêm La đều là những hũ hèm. Ba chung chẳng thấm vào đâu nên vẫn thòm thèm. Nhưng chúng thấy gương mặt Dao Quang phảng phất nét ưu tư nên không dám vùi vịnh.

Nam Đài song tiên xuất thân từ phái Chính Nhất không kiêng rượu thịt. Họ ngồi đối diện Dao Quang nên nhận ra tâm sự của chàng. Nhất Tiên Nhạ Kim Phục tuổi đã sáu tám là sư huynh của Nhị Tiên Cô Chúc Quang. Song tiên có giao tình với thân phụ Phi Long Dao Giang Hải Chí nên mới nhận lời giúp Phi Long tiêu cực. Sau trận tử chiến vừa rồi, họ hết lòng khâm phục Dao Quang nhất là khi thấy chàng tha mạng cho Thần Bút Lực Sĩ Hạ Nguyên. Nhất Tiên ôn tồn hỏi :

– Phải chăng công tử đang suy nghĩ về bảy bộ lông Hỏa Hồ Ly?

Dao Quang thở dài đáp :

– Tại hạ cho rằng chúng ta đã vô tình rơi vào kế “Ám độ trầm thương” của lão Hoàng Nghiêm Quân rồi. Có thể bảy bộ lông kia đã được nhuộm màu, bỏ lẫn trong số bốn trăm chín mươi tám bộ lông thường. Hoặc giả lão đã âm thầm cho người thân tín mang đi bằng đường khác, chúng ta chỉ là công cụ để đánh lạc hướng người ngoài mà thôi.

Bỗng ngoài cửa có tiếng người nói vọng vào :

– Trời lạnh quá! Có ai mời lão phu uống rượu không?

Mọi người nhìn ra. Thấy Thần Bút Lực Sĩ đang bước vào, lòng thầm kinh ngạc. Dao Quang đứng lên đón chào :

– Mời tôn giá vào!

Hạ lão thần nhiên ngồi xuống cạnh Dao Quang, đặt đôi bút thép trong lòng rồi vợ lấy bình rượu uống một hơi ba chung lớn. Võ lâm là chốn đầy quái sự, lúc thù lúc bạn khó phân, những người lão luyện chỉ cảnh giác chứ không lấy làm lạ. Bạch Dũng Kiệt cười sang sảng :

– Phải chăng Thần Bút đổi ý, bỏ nghề cường đạo bất đắc dĩ, tìm một chân tiêu sư ư?

Hạ Nguyên cười mát :

– Lão phu có tật không muốn thiếu nợ ai nên đến đây trả bớt một phần. Nửa phần còn lại sẽ báo đáp bằng cách mua cho chư vị vài chục cái áo tu an.

Câu nói thẳng thừng của lão đã khiến mọi người xanh mặt. Dao Quang trầm giọng :

– Tại hạ chỉ thắc mắc là vì sao lại có quá nhiều người biết việc Hoàng tài chủ sở hữu bảo vật và sẽ đưa về Hàng Châu trong chuyến này?

Thần Bút Lực Sĩ đã có đũa chén mới, liền gấp miếng cá chưng. Nấu xong, lão thần nhiên hớp rượu rồi mới trả lời :

– Lão phu nợ công tử một mạng già, nên chẳng giấu diếm làm gì. Số là trong võ lâm có một gã tên gọi Vạn Gia Táo Quân Hoắc Bất Nghi. Gã có tài hóa trang tinh xảo, trí tuệ tinh minh như quỷ sứ. Hoắc Bất Nghi không trộm cắp vàng bạc mà chỉ chuyên nghe lén thiên hạ. Có tin tức nào hay ho, Hoắc Bất Nghi liền đem bán. Lần này, họ Hoắc rình mò Hoàng gia trang, tình cờ biết được rằng Hoàng Nghiêm Quân sở hữu bảy mảnh lông Hỏa Hồ Ly và sắp đưa đến Hàng Châu. Thế là gã đem tin này rao bán cho nhiều người, kể cả Thần Phong hội ở Lương Sơn Bạc. Lão phu đang làm khách ở núi Lương Sơn vì Thần Phong hội chủ là em rể...

Toàn Phong Kiếm Bạch Dũng Kiệt nóng nảy ngắt lời :

– Thế gã họ Hoắc kia đã bán tin cho những ai?

Hạ lão mỉm cười :

– Lão phu là bằng hữu của sư phụ họ Hoắc nên gã không dám giấu diếm. Thú thực rằng đã cho thủ hạ giao dịch với khoảng hai chục bang hội và cao thủ thành danh, nhưng không nói rõ tính danh.

Bạch Hổ Thương giận dữ gầm lên :

– Có ngày tại hạ sẽ phân thân gã khốn khiếp họ Hoắc!

Sắc diện của Phi Long Dao Giang Hải Chi rất khó coi. Đôi mắt lão chớp lia lịa, ra chiều suy nghĩ đắn đo. Và lão ngượng ngùng nói với giọng thiếu não :

– Bạch lão ca! Họ Giang chưa có người thừa tự, tiểu đệ đành muối mặt rút lui khỏi thương vụ này, chấp nhận mất năm ngàn lượng vàng đặt cọc.

Mọi người sửng sốt, không ngờ Phi Long Dao lại là người tham sinh quý tử đến thế! Lúc đầu Bạch Dũng Kiệt nổi giận, nhưng ông kiềm chế được, thở dài đáp :

– Lão phu cũng không ngờ thương vụ này lại gay go như vậy nên mới muốn chia sẻ cho anh em. Nay tình thế đột nhiên trở nên quá hiểm nghèo, vượt ngoài dự liệu và sức lực của chúng ta. Nếu Giang lão đệ và Nhượng lão đệ muốn rút chân, lão phu cũng không cản. Giả như lão phu may mắn bảo toàn được hàng hóa, sống sót trở về thì sẽ hoàn lại cho nhị vị tiền thế chân.

Phi Long Dao hổ thẹn vái dài :

– Tiểu đệ xin cảm tạ lòng độ lượng của lão ca. Sau vụ này, tiểu đệ sẽ đóng cửa tiêu cực vì chẳng còn mặt mũi nào mà đương cờ Phi Long nữa.

Vì quá xấu hổ, lão đưa người của mình rời Bình An đại lữ điểm, tìm nơi khác nghỉ trọ. Tất nhiên là Nam Đài song tiên cũng phải rút theo.

Bạch Hồ Thương thấy lực lượng mất đi cao thủ, lòng cũng chán nản, xin phép rút luôn. Hai vị Tổng tiêu đầu cùng xuất thân từ nhà đại phú nên có thể chuyển sang sanh ý khác, chẳng nhất thiết phải làm nghề bảo tiêu. Họ đi rồi, Bạch Dũng Kiệt cười khanh khách :

– Kể từ nay, Thạch gia trang chỉ còn có tiêu cục Toàn Phong của chúng ta mà thôi.

Tỏa Vân Dao Phàn Cao Cương lẩm bẩm :

– Nhưng chắc gì chúng ta đã toàn mạng mà trở về.

Các tiêu sư dưới quyền cũng lo ngay ngáy nhưng không dám lên tiếng. Có một người không hề sợ hãi, đó là Bạch Ngọc Thiên. Nàng vui vẻ nói :

– Phàn đại thúc đừng lo, mọi việc đã có Hiên Viên công tử lo toan. Đại ca có đủ bảy mươi hai phép thần thông như Tôn Ngộ Không, lẽ nào lại chịu thua đám yêu tinh.

Cả bàn bật cười, tạm quên đi âu lo.

Tuý Tây Thi nói đùa :

– Đại ca là Tôn hành giả. Tam muội là Trư Bát Giới, còn ta là Sa Ngộ Tĩnh.

Thập Diện Diêm La khoái chí cười hô hô, chợt thấy Dao Quang cau mày vội nín bật. Toàn Phong Kiếm nghiêm giọng hỏi trưởng tử :

– Quang nhi đã có hướng sách gì chưa?

Dao Quang mỉm cười :

– Hải nhi đang chờ nghe cao kiến của Hạ lão trưởng đây.

Thần Bút Lực Sĩ đặc ý nói :

– Công tử quả có mắt nhìn người. Nếu không có diệu kế thì lão trở lại đây làm gì?

Lão bèn trình bày kế hoạch của mình :

– Lão phu có một gã biểu đệ là chủ hăng thuyền trong thành Từ Châu này. Gã cho biết sáng mai sẽ có bốn chiếc thuyền xuôi nam, chở hàng xuống Chiết Giang. Chư vị chỉ cần phá rương phân tán hàng hóa rồi cải trang lên thuyền là thoát nạn.

Toàn Phong Kiếm gật gù :

– Trong luật lệ của nghề bảo tiêu thì tiêu cục có quyền gỡ niêm phong khi cần thiết, và chỉ bị trừ đi hai phần tiêu phí, quý hồ hàng hóa

còn đúng như trong vận đơn. Nhưng chỉ sợ đối phương không thấy tiêu xa lên đường, đoán kế “Kim thiên thoát” xác của chúng ta.

Dao Quang tư lự hỏi Thần Bút :

– Chẳng hay Vạn Gia Táo Quân đến Lương Sơn báo tin đã bao lâu rồi?

Hạ lão đáp :

– Hơn nửa tháng. Có lẽ gã họ Hoắc lần lượt báo tin cho những địa phương dọc Đại Vận Hà. Và khiến người mua tin tưởng rằng mình là người duy nhất biết. Nếu không, họ đã kéo cả đến Từ Châu này tranh đoạt rồi.

Quỷ Dao Mạc Sương hắng giọng, tỏ ý xin phép được nói. Dao Quang gật đầu, gã nhoẻn miệng cười rồi phát biểu :

– Tuy chưa đến, nhưng những người mua tin đã cử trình sát theo dõi hành trình của tiêu xa. Và sau cuộc chiến chiều nay, họ đã biết tin này được loan rộng, tất sẽ không chờ đợi ở địa bàn của mình mà kéo dốc đến đây. Lúc ấy, quần ma sẽ biết chúng ta đi đường Đại Vận Hà. Bạch Ngọc Thiên cũng lên tiếng :

– Đại ca! Tại sao vài mảnh da chồn ky lửa kia lại khiến người võ lâm khao khát như vậy?

Dao Quang dăm chiêu kể :

– Ở Vân Nam có một quần thể núi lửa tên gọi Đằng Xung. Tuy đã thôi phun trào từ hơn trăm năm nay nhưng vùng núi ấy vẫn nóng khủng khiếp chẳng hề có cỏ cây hay sinh vật nào sống nổi. Song, võ lâm lại đồn đại rằng dưới chân ngọn Hỏa Xà của rừng Đằng Xung có một tảng đá tên gọi Địa Mẫu Băng Thạch. Ai ngồi trên băng thạch tĩnh tọa bảy ngày sẽ hút được tinh khí âm dương của trời đất, có thêm sáu mươi năm công lực và trẻ mãi không già. Do vậy, người học võ nào cũng muốn có tấm áo may bằng da Hỏa Hồ Ly để có thể vào khu núi lửa Đằng Xung.

Ngọc Thiên phá lên cười :

– Làm gì có việc giữa vùng núi lửa cháy lại còn vật nào lạnh giá? Người võ lâm quả là hồ đồ hết chỗ nói.

Thần Bút Lực Sĩ trợn mắt :

– Tiểu nha đầu dám mắng lão phu hồ đồ ư? Người không thấy Thái Cực đồ của Đạo gia vẽ một điểm âm giữa phần dương hay sao? Lão Tử đã dạy rằng trong dương có âm và ngược lại. Đây chính là đạo sinh hóa của vũ trụ.

Ngọc Thiên ẩm ức định cãi lại thì bị Dao Quang ngăn cản. Chàng nghiêm giọng :

– Hãy xếp việc Đằng Xung lại. Giờ chúng ta hãy cấp tốc lo việc đưa hàng hóa đến nơi an toàn.

Chàng bèn trình bày kế hoạch của mình. Mọi người hết lòng khâm phục, bắt tay vào việc.

Trong lúc Quỷ Dao và Tà Kiếm âm thầm lục soát vòng ngoài của Bình An đại lữ điếm, và con đường đến bến thuyền, thì ở đây, bọn Dao Quang đóng kín cửa phòng, mở năm chiếc rương đựng lông cáo.

Người ra tay phá niêm phong là Diêm Thất, chuyên gia mở khóa đất Giang Tây. Gã khéo tay đến nỗi có thể dùng mũi kim khắc chữ trên hạt gạo nên dễ dàng lột mảnh giấy niêm phong dán giữa hai khếp rương, mà không hề làm rách.

Diêm Thất lần lượt mở từng rương, và Diêm Tam cầm những bộ da cáo lên đánh hơi. Gã thứ ba trong Thập Diện Diêm La có cái mũi rất lớn, trông thì xấu xí nhưng đây lại là biệt tài có một không hai trong thiên hạ. Khứu giác của Diêm Tam tinh nhạy chẳng thua gì chó săn. Dao Quang đoán Hoàng Nghiêm Quân đã cho nhuộm đen bảy bộ lông Hỏa Hồ Ly, nên yêu cầu Diêm Tam phân biệt. Với tài năng thiên phú, gã đã không phụ công chàng.

Bạch Dũng Kiệt hiếu kỳ đưa thử một tấm vào ngọn nến. Kỳ diệu thay, chẳng một sợi lông nào cháy cả.

Một gã họ Diêm xuống bếp lấy trộm dấm rượu để Ngọc Thiên và Lan Anh tẩy sạch lớp thuốc nhuộm trên bảy bộ lông Hỏa Hồ Ly. Trong lúc ấy, những người còn lại dồn bốn trăm chín mươi một bộ da lông còn lại vào những vuông vải và cột lại. Anh em họ Diêm đã đột nhập kho của Bình An đại lữ điếm, lấy trộm chục tấm vải trải giường, đem về xé ra.

Trưa hôm sau, Toàn Phong tiêu cục rời thành Từ Châu, nhưng họ không xuôi Nam mà ngược Bắc để trở về Thạch gia trang. Dường như vì quá sợ hãi nên Bạch Dũng Kiệt đã quyết định đem hàng hóa về trả lại cho Hoàng tài chủ. Điều này có vẻ hợp lý vì theo luật của ngành bảo tiêu thì họ Bạch chỉ phải bồi thường cho thân chủ số vàng tương đương với tiêu phí chứ không đến nỗi mất cả hai vạn lượng thế chấp.

Bọn Phi Long Dao và Bạch Hổ Thương đã đi từ mờ sáng. Họ không có tiêu xa nên cước trình rất nhanh, vượt trước Toàn Phong tiêu cục gần trăm dặm.

Quỷ Dao suy luận rất đúng, quả thực là quần ma đã cho người giám sát các cửa thành, khi thấy tiêu xa quay đầu, họ lập tức đuổi theo.

Chiều hôm sau, Toàn Phong tiêu cục còn cách trấn Chiêu Dương vài dặm thì bị phe đối phương đuổi kịp. Họ chỉ còn tổng cộng hơn bốn chục người trong khi quần tặc đông đến hơn trăm.

Bạch Dũng Kiệt bình tĩnh bày trận quanh bốn cỗ xe chờ đợi. Lão nhận ra đám ăn cướp kia đều bịt kín mặt, y phục không đồng nhất và đứng thành từng nhóm. Suy ra họ không cùng tổ chức với nhau. Toàn Phong Kiếm cao giọng :

– Lão phu biết mình lực bạc thế cô, chẳng dám liều chết giữ hàng hóa. Nhưng dường như chư vị gồm nhiều bang hội, khiến lão phu chẳng biết phải dâng nạp cho ai?

Một kỵ sĩ toàn thân hắc y, đầu trùm túi vải, chỉ còn chừa hai con mắt, cất giọng âm trầm :

– Bọn ta chỉ cần bảy mảnh da Hỏa Hồ Ly chứ không cướp tiêu!

Bạch Dũng Kiệt cười nhạt :

– Chư vị hãy lột khăn và báo danh, để xem ai là người xứng đáng nhất.

Lão áo đen giật phăng túi vải, để lộ gương mặt quái dị và gằn giọng:

– Bạch tổng tiêu đầu! Liệu Sách Huyết Dao này có đủ tư cách hay không?

Gương mặt lưỡi cày hung ác kia chẳng lạ gì với võ lâm. Sách Huyết Dao Hồng Đại Phương thuộc hàng đại ma đầu, tuổi đã trên bảy mươi, mấy chục năm nay hùng cứ núi Điều Sơn trên đất Hà Nam. Dao pháp của lão nhanh như điện, thủ đoạn lại tàn nhẫn phi thường, nên được xếp vào danh sách Giang hồ Lục ác.

Bạch Dũng Kiệt nhận ra lão hung thần, ngao ngán nói :

– Danh vọng của Sách Huyết Dao lẫy lừng vũ nội, nhưng chỉ sợ đám huynh đệ bịt mặt kia có người không phục. Mong Hồng sơn chủ bảo họ rút lui rồi lão phu sẽ dâng bảo vật.

Hồng Đại Phương đắc ý. Quay lại nói với quần ma :

– Các ngươi còn chưa chịu rút đi hay sao?

Sách Huyết Dao mang theo ba mươi đệ tử, lực lượng khá hùng hậu chứ chẳng phải là đơn thương độc mã. Do vậy, lão tin chắc rằng chẳng ai dám tranh giành với mình. Nào ngờ, người đứng trước toán quân áo

xanh cười nhạt :

– Hồng lão đệ! Người bảo ai cút đi?

Nói xong, lão chậm rãi lột khăn. Mọi người sợ hãi òa lên :

– Miêu Diện Nhân Ma!

Sách Huyết Dao thầm chột dạ vì Khuu Trường Thán cũng là ma đầu trong Giang hồ Lục ác, và được võ lâm xếp hạng hai, cao hơn lão một bậc. Thực ra thì hai lão quỷ này chưa chạm trán lần nào, khó biết ai hơn ai. Sách Huyết Dao vẫn hậm hực vì việc bị xếp dưới Nhân Ma nên giờ đây quát lớn :

– Khuu Trường Thán! Hôm nay cũng là dịp để thay đổi tôn ti trong lục ác. Lão phu đã chờ cơ hội này từ lâu rồi.

Đôi mắt tròn có đôi tròng vàng quái dị của họ Khẩn bắn ra những tia sát khí, và lão cười rung hàng ria cộp lồm chồm :

– Lão phu chỉ sợ lục ác biến thành ngũ ác đó thôi.

Sách Huyết Dao thấy đối phương chỉ có hai mươi thủ hạ thấp tùng, yên tâm phát tay ra lệnh :

– Sát!

Ba mươi cao thủ núi Điều Sơn lập tức rời Khuu Trường Thán, xông đến tấn công. Phần Hồng lão quỷ cũng rút đao, lao về phía Miêu Diện Nhân Ma.

Khuu Trường Thán ấn mạnh vào khẩu yên, bốc lên không trung bủa lưới thép xuống đầu Sách Huyết Dao. Vũ khí của Khuu lão là một cây Miêu trảo thủ bằng thép đen bóng, dài tương đương trường kiếm. Đầu Miêu trảo có năm ngón, chẳng giống của mèo lẫn của người. Ngón giữa thực ra là một đoạn thép dài hơn gang tay, nhọn hoắc và sắc cả hai bề, trông cứ như họ Khuu nhặt được một đoạn mũi kiếm gãy nào đấy mà gắn vào. Bốn ngón còn lại cong cong, khoằm khoằm, nhọn tựa đầu kim khâu, có tác dụng khóa vũ khí đối phương. Với thanh Miêu trảo thủ này Khuu Trường Thán đã giết khá nhiều đối thủ thành danh, khiến võ lâm chán ghét, căm hận hơn cả Sách Huyết Dao.

Nghề đúc kiếm của Trung Hoa xuất phát từ nước Ngô thời Xuân Thu, thuộc đất Giang Tô bây giờ. Và hiện nay, ở Tô Châu vẫn còn một nơi sản xuất vũ khí rất nổi tiếng, tên gọi Xuân Thu Bình Khí Trường. Tất nhiên, họ không làm nổi những thần binh hãn thế như Can Tương, Mạc Tà, Ngư Trường... Nhưng vũ khí của họ rất tốt, khiến người học võ nào cũng khao khát. Giờ đây, hai thanh thép cùng xuất xứ chạm nhau chan chát, và chẳng bên nào lại sút mẻ cả. Đây chính là uy tín của lò

đúc Tô Châu.

Loan đao của Hồng lão quỷ nhẹ hơn thanh Miêu trảo thủ, song với bản lãnh thượng thừa, sự chênh lệch này không quan trọng.

Hồng Đại Phương sở trường về khoái đao nên đao của lão mỏng, xé gió, công phá lưới thép đen mờ quanh thân Miêu Diện Nhân Ma.

Khuu Trường Thán múa tít cây Miêu trảo thủ, chặn đường đao rồi điểm liên chín thức, uy hiếp ngực, vai và mặt Sách Huyết Đao. Do cấu tạo của vũ khí nên Miêu Trảo quỷ thức bao gồm phép đánh kiếm, côn và câu liêm, quỷ dị khôn lường. Khi Miêu Trảo chạm đao, Nhân Ma xoay nhẹ cổ tay, dùng bốn ngón cong cong khóa vũ khí đối phương. Nhưng Hồng lão quỷ chẳng phải hạng tầm thường, đâu dễ mất đao, biến chiêu rọc xuôi miêu trảo, định phạt đứt tay Nhân Ma.

Trình độ võ nghệ tương đương, hai bên quyết liệt trao đổi những chiêu nhanh như điện, khiến khách quan chiến say mê theo dõi. Đệ tử của họ cũng hùng hục lao vào nhau và đã sớm có thương vong, tiếng rên la não ruột.

Trong cuộc hỗn chiến, chẳng ai có quyền lựa chọn đối thủ xứng tay nên vài kẻ xấu số đã qua đời. Phe Điều Sơn tuy đông hơn nhưng không thường đánh đấm, ít kinh nghiệm giao đấu. Trong khi hai mươi gã Khôi Thủ hội thường xuyên tham gia cướp bóc, giết người đã quen tay. Do vậy, số thương vong thuộc về đệ tử Sách Huyết Đao.

Quần ma đứng ngoài kia còn đến sáu bảy chục, vừa xem chém giết vừa bàn bạc.

Họ gồm hai phe khác nhau, tự lượng không bằng Nhân Ma và Sách Huyết Đao nên đã hợp lại để đủ sức tranh giành. Và sau một cái phát tay kín đáo, đám người không rõ lai lịch này nhất tề xông đến tấn công tiêu xa.

Toàn Phong tiêu cục luôn canh giác nên bình tĩnh nghênh chiến. Người ngoài không thể biết rằng lực lượng của họ đã thiếu mất hai người, đó là Dao Quang và Quỷ Đao.

Bạch Dũng Kiệt gầm vang, vũ lòng bảo kiếm đối phó với hai cao thủ bịt mặt, áo vàng và trắng. Họ chính là thủ lĩnh của hai bang hội kia, cùng liên thủ tấn công Toàn Phong Kiếm để đoạt túi vải nơi vai họ Bạch. Họ cho rằng bảy bộ da của Hỏa Hồ Ly nằm trong đấy, nếu không Bạch lão đã treo vào khấu yên chứ chẳng đeo làm gì?

Vũ khí của lão áo vàng là đôi đoản kích, còn lão bạch y sử dụng cây đại phủ một lưỡi. Vũ khí gắn liền với thanh danh người võ sĩ nên Toàn

Phong Kiếm nhận ra ngay. Ông quát lớn :

– Té ra Thần Kích bảo và Đại Phủ bảo cũng học nghề ăn cướp?

Võ lâm trung nguyên từ lâu đã tồn tại Tam bảo Nhị trang, thế lực khá mạnh. Họ xưng hùng cứ một địa phương, chuyên tâm vào việc kinh doanh nhưng đã từng sản sinh ra những bậc anh tài. Trong vòng trăm năm, Tam bảo Nhị trang lần lượt có người làm Minh chủ võ lâm. Với gia thế lẫy lừng ấy mà giờ đây Thần Kích bảo đất Huy Châu, và Đại Phủ bảo đất Giang Tô, phải bịt mặt đoạt tiêu cũng đủ chứng tỏ giá trị liên thành của long Hỏa Hồ Ly.

Đại Phủ bảo chủ tấn mạnh một búa sấm sét đẩy lui Toàn Phong Kiếm rồi nói nhỏ :

– Tổng tiểu đầu hà tất phải ôm vạ vào người! Túc hạ cứ giao bảo vật cho bọn ta. Vài hôm nữa sẽ có người mang vạn lượng vàng đến bồi thường.

Thần Kích bảo chủ cũng cất tiếng :

– Lão phu lấy thanh danh lưỡng bảo ra cam kết, Bạch đại hiệp cứ yên lòng.

Họ đang thương lượng thì bị Miêu Diện Nhân Ma phát hiện. Khuu Trường Thán nói với Sách Huyết Dao :

– Hồng lão đệ! Chẳng lẽ chúng ta chém giết nhau để kẻ khác thủ lợi? Hãy hiệp lực đoạt bảo rồi cùng đi Vân Nam. Lão phu xin Lôi thần chứng giám lòng thành của mình.

Sách Huyết Dao biết mình còn kém Miêu Diện một chút nên vui lòng bãi chiến. Lão nhảy lùi nghiêm giọng :

– Kẻ nào phản trắc sẽ chết chẳng toàn thân.

Nhân Ma gật đầu, quát thủ hạ đình chiến, rồi cùng Sách Huyết Dao phi thân về hướng tiêu xa.

Họ gầm lên và tấn công nhị Bảo chủ, hai người này vội bỏ Toàn Phong Kiếm quay lại đối phó.

Thủ hạ của Khôi Thử hội và Điều Sơn cùng tràn đến đánh vào lưng bọn đệ tử nhị bảo, cục diện vô cùng hỗn loạn.

Các tiêu sư giữ vững vị trí quanh xe tiêu, chủ yếu là phòng thủ. Lần này, Bạch Ngọc Thiên và Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh không tham chiến, đứng trên cang xe quan sát, nói cười vui vẻ.

Bỗng từ bìa rừng có một bóng trắng lướt ra. Người này vung kiếm giết liền ba tên thủ hạ Khôi Thử hội, tiến vào giáp mặt bọn bạch y của

Đại Phủ bảo. Hai gã cầm búa chưa rõ bạn thù thì đã bị mũi kiếm đâm thủng yết hầu. Thủ pháp của người mới đến quả là nhanh nhẹn và độc ác phi thường. Gã tiếp tục lao đến và đụng phải Diêm Đại, Diêm Ngũ. Hai tên này múa đao chụp lấy đối phương, nhưng người áo trắng bịt mặt kia thân nhiên vung kiếm điểm vào lưỡi đao. Sau vài chục tiếng tính tang mũi kiếm tìm ra khe hở, len qua đâm thủng ngực phải Diêm Đại và Diêm Ngũ. Tất nhiên là máu bắn tung tóe và hai gã họ Diêm ngã vật ra.

Phòng tuyến đã trống, người áo trắng tung mình lên không trung, đáp xuống cỗ xe ngựa, nơi có hai nữ nhân đang đứng.

Hai nàng vội cử kiếm chém liên, song người áo trắng chỉ cần một chiêu cũng đủ để đánh bay vũ khí của hai nàng. Gã dùng tay tả chụp lấy cổ Bạch Ngọc Thiên, kéo sát vào làm mặc che thân, còn trường kiếm thì gác lên vai Tiêu Lan Anh. Khi đã làm chủ tình hình, gã lạnh lùng nói :

– Nếu Bạch tổng tiêu đầu không giao bảo vật thì đừng trách tại hạ nhân tâm!

Toàn Phong Kiếm thở dài, tháo túi vải trên vai quẳng cho người áo trắng. Gã bạch y điểm huyết Ngọc Thiên, vươn tay tả chụp lấy, dùng răng xé lớp vải, để lộ một mảng lông cáo đỏ hung. Biết là của thực, gã ôm Ngọc Thiên nhảy xuống thoát đi. Phe Toàn Phong tiêu cục không dám cản đường nhưng bọn tà ma thì chẳng hề úy kỵ.

Bạch y nhân liền ném trả Ngọc Thiên vào tay Tà Kiếm rồi lao vút vào hàng ngũ trước mặt. Đối thủ của gã chính là Miêu Diện Nhân Ma Khuu Trường Thán đã nhanh chân chặn đường, múa tít Miêu trảo tấn công rất quyết liệt.

Bạch y nhân nghe trảo kinh vun vút, khí thế nặng như núi, vội cử kiếm đỡ đòn. Hai thanh thép ngân dài và người áo trắng có vẻ kém sức phải lùi một bước. Nhưng từ tay tả gã bất ngờ bay ra một mũi phi châm, cắm vào đầu gối đối phương.

Họ Khuu nghe vết thương tê tái vì chất độc, kinh hoàng nhảy sang một bên để tránh đòn phản kích của bạch y nhân. Gã này thừa dịp ấy lướt đi, giết thêm tay đao nữa rồi phóng vào rừng mất dạng.

Diễn tả thì lâu nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, khiến ai cũng bàng hoàng. Khi Miêu Diện Nhân Ma điểm huyết phong tỏa kinh mạch ở đùi trái, rút ám khí ra xem rồi giận dữ thét lên :

– Lão phu thề sẽ làm cỏ Đường gia.

Lúc này mọi người mới biết gã bạch y là cao thủ của Đường môn đất Tứ Xuyên. Quần ma hậm hực giải tán, còn Toàn Phong tiêu cục cũng uể oải lên đường.

Chỉ lát sau, tiếng cười khanh khách của Ngọc Thiên và Túy Tây Thi vang lên, vì bạch y nhân đã trở lại, chui vào xe thay y phục. Gã chính là Hiên Viên Dao Quang. Diêm Đại và Diêm Ngũ cũng chẳng hề chết. Họ đã giấu một bọc máu dê nơi ngực, thi hành khổ nhục kế.